

Carles Moyà Llompart

(Palma, 1976)

Medalla d'Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per la seva brillant trajectòria esportiva durant setze anys com a tenista professional (1995-2011). La seva superfície predilecta és la terra batuda. El 1998 va guanyar el Roland Garros. D'aquesta manera, el 15 de març de 1999 es convertí en el primer jugador espanyol en situar-se com a número 1 del rànquing de l'ATP des de 1973, en què es mantingué dues setmanes. També ha format part de l'equip espanyol de la Copa Davis, amb el qual ha guanyat les edicions de 2000 i 2004.

Carles Moyà tingué una reeixida carrera durant les dècades de 1990 i de 2000, en les quals acabà cinc temporades entre els Top 10 (en el 97, 98, 02, 03 i 04). Dels seus principals, cal fer esment dels següents: guanyar el Torneig de Roland Garros 1998, disputar la final de l'Open d'Austràlia 1997, disputar la final del Torneig Màster 1998 i guanyar tres trofeus de la categoria Màsters (Montecarlo 1998, Cincinnati 2002 i Roma 2004). S'ha de destacar també la gran quantitat de victòries obtingudes com a professional (575-319). Anuncià la seva retirada el 17 de novembre de 2010, a 34 anys.

Començà a jugar a l'edat de 6 anys juntament amb el seu germà Andrés Moyà (Nin). El 1996 entrà en el Top 20 de l'ATP per primera vegada. Acabà l'any 1997 com el millor espanyol classificat i en el Top 10 per primera vegada en la seva carrera. A més, es convertí en el primer espanyol a arribar a la final de l'Open d'Austràlia des d'Andrés Gimeno (que hi arribà el 1969). El 1998 guanya el seu primer títol de Grand Slam". Al llarg de la seva dilatada carrera, Carles Moyà ha guanyat un total de 20 campionats individuals i ha estat finalista d'altres 24 competicions arreu del món.

Després d'algunes temporades en què es mantingué entre els vint primers del rànquing ATP, el 2006 surt del selecte grup de jugadors i decideix canviar d'entrenador per tornar al seu joc agressiu característic i acabar la seva carrera sent un jugador plenament competitiu. Però diferents lesions en el maluc han avançat la seva retirada.

Guillem Fullana i Hada d'Efak (a títol pòstum)

(Guinea Equatorial, 1947 – Mallorca, 1995)

Conegut artísticament com a Guillem d'Efak. Cantant, escriptor i actor en llengua catalana. Va néixer a Río Muni, Guinea Equatorial, el 1929, i morí a Mallorca el 1995. Fill d'un funcionari colonial, el guàrdia civil Antonio Fullana, a 3 anys s'establí a Manacor. El 1964 es traslladà a Barcelona, on visqué fins al 1980, any en què es mudà novament a Mallorca, aquesta vegada a Palma, per treballar com a guia turístic.

L'any 1954, amb motiu d'uns Jocs Florals a Manacor, aconseguí el primer guardó literari d'una llarga llista de premis (Cavall Fort, 1968; Carles Riba, 1969; Ciutat de Palma, 1973; Faràndula de Sabadell, 1977, etc.). El 1956 va veure editat el primer llibre, El poeta i la mar, en la col·lecció de La Font de les Tortugues del seu, des d'aleshores, entranable amic Josep Maria Llompart, el qual, a la primeria dels seixanta, li parlà de Raimon i el posà en contacte amb Espinàs.

El maig de 1965 debutà amb èxit al Teatre Romea de Barcelona, ciutat on es traslladà a viure. Durant la seva etapa a Barcelona obrí diversos cafès teatre (Cova del Drac, La Cucafera) dedicats a la cançó en català. Va formar part del moviment de la Nova Cançó. Joan Manuel Serrat i Maria del Mar Bonet han gravat posteriorment alguna cançó de la seva autoria. Treballà la cançó popular mallorquina, el blues i el jazz, i actuà a Andorra, Catalunya, Londres, Mallorca, Perpinyà i Zuric. Gravà diversos discs, tant amb cançons seves com d'altres autors (Veu de Mallorca, Blues, Balada d'en Jordi Roca, Cançó de Son Coletes, Cançó per les dones, Dissabte...).

En el breu espai de tres anys, enregistrà vuit discs en solitari i aconseguí, per una massiva votació popular, el Trofeu Sant Jordi. El prestigiós diccionari La Nova Cançó de Jordi Garcia-Soler (Edicions 62, 1976) diu, a la veu d'Efak, que va destacar com a intèrpret d'excel•lents dots vocals i domini de les tècniques d'expressió. Arribà a ser considerat un dels més notables cantautors de la cançó. Un desbordat lirisme fomentava uns textos inspirats i sensibles. Aquells anys va actuar a tot Catalunya (València, Andorra...), Cannes, Nimes, Suïssa...

Com a escriptor, cultivà la poesia (El poeta i el mar, 1965; Madona i l'arbre, 1969; El poeta i la nina, 1974; Erosfera, 1982), el teatre (J.O.M., 1967; La mort de l'àvia, 1968; Paisajes lindos, 1988) i la narrativa (Les vacances d'en Jordi, 1968; La ponentada gran, 1975). Premis: Artur Martorell (1965), pel disc El Dimoni Cucarell; Sant Jordi d'Or (1967), per Plou i fa sol; Carles Riba (1969), per Madona i l'arbre; Ciutat de Palma (1973), per la nova versió en dos actes de J.O.M.

Càritas Diocesana de Mallorca, Càritas Diocesana de Menorca, Càritas Diocesana d'Eivissa i Formentera

Càritas Diocesana és una organització humanitària que, des de la seva dimensió eclesial i conscient del mandat apostòlic de la comunicació de béns materials, vehicula una dimensió de servei de l'Església de Mallorca, Menorca i Eivissa i Formentera.

La formen les comunitats cristianes, els voluntaris, els professionals, els subscriptors..., totes aquelles persones i grups que, des de diferents accions i responsabilitats, treballen conjuntament a favor de la missió que Càritas té encomanada.

Càritas dóna resposta, a través dels Grups d'Acció Social de les parròquies o dels professionals contractats, a situacions de precarietat o exclusió social que pateixen tant persones com famílies.

A més, promou la inserció integral de les persones més desfavorides a través de tallers d'inserció laboral i programes d'orientació, formació, ocupació i intermediació.

Ofereix, també, un servei a la gent gran que es troba en situació de precarietat econòmica, social o relacional, procurant un treball fet des d'una concepció humanista amb atenció física, psíquica, social i espiritual.

Així mateix, en el seu menjador social, instal•lat a la comarca d'Inca, atén famílies, persones grans i discapacitats amb problemàtica socioeconòmica que presenten problemes d'alimentació, aïllament social i desequilibris.

Enguany, Càritas Mallorca compleix el 50è aniversari i, igual que les seves homònimes de Menorca i Eivissa i Formentera, ha vist augmentar amb la crisi el nombre de persones que reben algun tipus d'ajuda de la xarxa balear de Càritas.